

[Statsministeren]

likviditetsproblemer i kommunerne, for man kan i den sammenhæng tilbyde kommunerne et eller flere lånearrangementer.

Det er jo ikke sådan, at hvis kommunerne indskyder arealer, lad os nu sige for f.eks. 5 mia. kr., skal kommunen derved give totalt afkald på en likviditetsforsyning, som man kunne skaffe sig, hvis man fortsat selv ejede arealerne. Det kan sagtens løses.

Alle problemerne kan uden vanskelighed løses, hvis blot der er god vilje til at acceptere, at det er en forudsætning for at få hovedstaden i fremdrift, at staten og kommunerne etablerer et interessefællesskab, og at hver især ikke disponerer for sig selv, uden at der er sammenhæng i tingene. Det er den bærende idé, og det er den, jeg håber man på et eller andet forhåbentlig ikke for fjernt tidspunkt vil tilslutte sig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 136

3) Til *arbejdsministeren* af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Hvad agter ministeren at foretage for at få erhvervslivet til at påtage sig et ansvar med hensyn til at ansætte arbejdsløse i jobtilbud?«

Lilli Gyldenkilde (SF):

Som arbejdsministeren ved, bruger jeg ikke at stille så mange spørgsmål i spørgetiden, idet man som oftest kan få afklaret spørgsmålene på anden vis, men jeg synes ærlig talt, at udviklingen nu i antallet af langtidsledige og erhvervslivets svigt i forhold til dem gør det nødvendigt at drage problemerne ned i folketingssalen og ikke beholde dem i udvalg eller i forhandlinger andetsteds. Det er begrundelsen for, at jeg til arbejdsministeren har stillet disse fire spørgsmål, som alle angår langtidsledige.

Det første begrunder jeg med, at jeg synes, det er en katastrofe – når man tager i betragtning, at jobtilbudsloven, som jo omhandler bl.a. langtidsledige, blev lavet med henblik på, at det private erhvervsliv skulle påtage sig et kollektivt ansvar for arbejdsløsheden og dermed være med til at løse problemet – at det i virkeligheden er blevet kommunerne, der skal være bagstopperen, som må påtage sig hele byrden. Derfor spørger jeg altså nu arbejdsministeren, hvad han agter at gøre for at få lovens intentioner opretholdt.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg er enig i, at det er et vigtigt mål at sætte sig at få erhvervslivet til at deltage så aktivt som overhovedet muligt i beskæftigelsesindsatsen. Generelt er erhvervslivet sig dette ansvar bevidst. Jeg kan oplyse, at omkring halvdelen af beskæftigelsestilbudene til unge ledige i 1989 blev givet i private virksomheder. Og med lov om kommunal beskæftigelsesindsats, der træder i kraft den 1. januar 1991, er det i forhold til tidligere blevet indskærpet over for kommunerne, at beskæftigelsesprojekter så vidt muligt skal etableres i private virksomheder. Det vil sige, at før et beskæftigelsesprojekt iværksættes, skal de private erhvervsvirksomheder gives mulighed for at udføre projektet.

Problemet er, hvordan vi uden bureaukratiske ordninger skaber yderligere incitament for erhvervslivet til at ansætte flere ledige.

Under firepartsdrøftelserne har kommunerne og Dansk Arbejdsgiverforening tilkendegivet, at de vil være positive over for et øget lokalt samarbejde om udførelse af flere kommunale driftsopgaver som private beskæftigelsestilbud, og jeg er helt sikker på, at det er det væsentligste af, hvad der kan foretages.

Men herudover arbejdes der med ideer om en bedre udnyttelse af de eksisterende muligheder inden for arbejdstilbudsområdet. Som eksempel herpå kan jeg nævne muligheden for at indføre en kort prøvetid i begyndelsen af et privat arbejdstilbud og anvendelse af arbejdstilbud som led i et erhvervsuddannelsesforløb.

Der arbejdes altså i høj grad med sagen, men jeg vil gerne endnu en gang understrege, at det, der har de største muligheder for at give effekt af indsatsen, er et virkelig tæt samarbejde på lokalt plan.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Man bør selvfølgelig følge god skik, og den er jo, at man skal sige tak for svaret, men jeg må indrømme, at jeg synes, ministeren svarede på meget andet end det, jeg havde spurgt om.

Jeg ved godt, hvad der er foretaget ud fra Sauntehusoplægget – jeg har jo selv været med til at vedtage dele af det – jeg ved godt, hvilke forhandlinger der pågår om anden fase, som omhandler de unge arbejdsløse, og jeg ved godt, at man dér har fat i den rigtige ende, og det støtter jeg, men det, jeg spørger om her, er: Hvad gør man for specielt de langtidsledige,